Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 6. Den 1. Marts 1852. Priis: 24 ß Qvart.

Sjette almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Store Saltsøe Dal i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden. Hilsen.

(Fortsat fra Pag. 71).

Til ingen Tid siden Evangeliets Forkyndelse i denne Tidsalder, har Kirken været i en mere lykkelig Tilstand end nu. Ingensinde har de Hellige været mere beredvillige til at følge Raad, og gjøre de Ting, som forlanges af dem, og Gud velsigner dem for deres Lydighed; og dog er der Rum til Forbedring, til Fremskridt i enhver Ting, der er god; og den Mand, der giør det saa godt som han forstaaer det idag, skulde saaledes blive ved at udøve Tro og Forstandighed, hvilket vil frembringe gode Gjerninger, at han skal vide mere, og være rede til at overføre denne Kundskab i Praxis, saa at han bliver bedre og nyttigere imorgen; og saa videre, fra Dag til Dag, til han er beredt til at indgaae for Faderens Ansigt. Dersom Menneskene vilde være store i Godhed, burde de være forstandige; thi Ingen kan gjøre godt, undtagen han veed hvorledes; derfor søg efter Kundskab, al Kundskab, og især den, der er ovenfra, hvilken er Viisdom til Veiledning i alle Ting, og dersom I finder Noget, som Gud ikke veed, det behove I ikke at lære; men stræb at vide, hvad Gud veed, og brug den Kundskab saaledes, som Gud bruger den, og da vil I blive ham lig; I vil komme til at see Ansigt til Ansigt, og kjende, som I ere kjendte; og have Kiærlighed, elske hverandre, og bestandig gjøre Godt den Ene imod den Anden, og ligesaa for Eder selv.

Men dersom en Mand har al Kundskab, og ikke bruger den til noget Godt, saa vil den blive til en Forbandelse istedetfor en Velsignelse, ligesom for Morgenrødens Søn, Lucifer. Dersom en Synder bydes at angre, og døbes til sine Synders Forladelse, og giør det ikke, da vil det blive ham en Forbandelse, istedetfor en Velsignelse, og han kan ikke annamme Haandspaalæggelse af de Ældste for Annammelsen af den Hellig-Aand. Dersom en Hellig, som har annammet den Hellig-Aand, bliver raadet til at samle sig med de Hellige, at komme hjem, og han forsømmer at komme, saa har han ingen videre Fordring paa de Velsignelser, der ere lovede til de Troende, som adlyde alle Befalingerne; hans Lys bliver Mørke, og dersom han forbliver i denne Tilstand, kan han ikke komme, hvor Gud er; thi Ordinancerne i Herrens Huus, i Zion, og dens Staver, er lige saa nødvendige for en fuldstændig Frelse, som Daaben er det for en foreløbig Frelse; og den gode Hyrdes Røst er til alle Hellige, lige til Jordens Ender: "Samler Eder sammen, kommer hjem! og i Særdeleshed til

de Hellige i Pattawatamie, de forenede Stater, Canada og de brittaniske Øer: Kom hiem! kom hiem!!

O I Hellige i de forenede Stater! vil I lytte til den gode Hyrdes Røst? Vil I samles? Vil I være lydige mod de himmelske Befalinger? Mange af Eder har seet efter, og ventet, paa altfor meget; I har ventet, at den Tid vilde komme, naar I kunde reise over Bjergene i Eders smukke Kareter, Eders gode Vogne, og have alle Livets Bekvemmeligheder, som Hjertet kunde ønske; men Eders Forventninger ere forgjeves, og dersom I bier efter slige Ting, vil I aldrig komme, I vil efterlade Eders døde Kroppe til at raadne midt iblandt Hedningerne, og Eders Tro og Haab vil forlade Eder.

Hvor længe skal det siges med Sandhed? "denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn mod deres Slægt." Nogle af Verdens Børn har gaaet tværs over Bjergene og Sletterne, fra Missouri til Californien, med en Pakke paa deres Ryg, for at dyrke deres Gud — Guld! Nogle har tilbagelagt den samme Reise med en Trillebør, Nogle har fuldført samme Reise med en Pakke paa en Ko. Nogle af de Hellige, som nu ere i vor Midte, kom hertil med Vogne eller Karrer, der vare gjorte af Ved, uden noget Jern, idet de havde beslaaet deres Hjul med Hikkory-Ved, eller raa Huder, eller Reb, og havde ligesaa god og sikker en Reise, som nogen anden havde i deres velforarbeidede, jernbeslagne Vogne; og kan I ikke giøre det samme? Jo, dersom I har den samme Lyst, den samme Tro. Familier kunde afreise fra Missourifloden med Køer, Haandkarrer, Hjulbøre, med lidt Meel, og ingen Unødvendigheder, og komme til dette Sted hurtigere, og med mindre Møie, end ved at følge de store Skarer, med deres møisommelige Hjorder, hvilke de ofte maa drive lang Vei, for at finde Græs til dem. Kan I ikke lide denne Maade at reise paa? Tænker I, at Frelsen koster for meget? Hvis saa er, er den ikke værd at have. Der er i denne Dal Søstre paa 50 til 60 Aar, der har kjørt Oxer hertil, og ere ilive endnu, og befinder sig vel; de kunde vistnok kommet meget lettere ved at gaae alene, end ved at kjøre Oxer, men ved at kiøre Oxerne, hjalp de Andre hertil ogsaa; og kan I ikke komme den lettere Vei? Der er Korn og Proviant nok i Dalene for Eder at komme til, og I behøver ikke at medbringe mere, end der er tilstrækkeligt til at underholde Eder i hundrede Dage, for at sikkre Eder det Nødvendige for Fremtiden; og lad Hine, som komme med Kjøretøier og have Midler, bringe Søm, Glas, Malervarer, Olier, Jerntraad Nr. 9, Osage-Orange-Kjerner og andre udvalgte Frøsorter, og saadanne Artikler, som ere meest nødvendige i et nyt Land; og skynder Eder at komme tidligere end sædvanlig, lige saa tidlig, som Kreaturet kan muligen faae Foder paa Sletterne, for at undgaae Foraarsregnen og Oversvømmelserne, og være her til at hjælpe os at høste.

Skiller Eder ved alt paa Reisen unødvendigt Kram, og forsyner Eder med ungt Qvæg af bedste Slags, saavidt som I formaaer at medbringe noget; og Sølvpenge istedetfor Guld; thi her er knapt for Smaapenge, og Sølv vil derfor være mere nyttigt. De Fattiges Udvandrings-fond forøges stadig ved de Helliges Anstrængelser i Dalen; og det er en Pligt for de Hellige i Staterne og andre Steder, at forøge disse Fond efter Evne. Præsident Orson Hyde vil vende tilbage til Kanesville i dette Efteraar, og gjøre Forberedelser til at flytte sin Familie hertil næste Aar. Ældste Esra T. Benson og J. M. Grant vil reise til Kanesville strax efter Conferenzen, og tage Overopsyn over Udvandringen næste Aar. De ere sendte i den bestemte Hensigt, at skange de Hellige til Dalen.

Ældste Woodruff vil forblive paa dette Sted for det første; ligesaa Ældste G. A. Smith,

undtagen Omstændighederne skulde fordre, at han vender tilbage til Jern-County. Man har intet Bestemt hørt fra de Eldste Parley P. Pratt, Amasa Lyman og Charles C. Rich siden de sidste Foraar passerede Lille-Saltsø; endskjøndt et Avisrygte omtaler deres Ankomst til Californien med 140 Vogne, og man formoder, at Eldste Pratt fortsætter sin Mission paa det stille Havs Øer og Kyster; og at Eldste Lyman og Rich har begyndt at anlægge en Koloni i Californien, imellem dette og San-Diego, og samle de Hellige dertil, og at de vil udsende de Eldste efter den Hellig-Aands Veiledning. De har ogsaa Instruktioner til at udstrække Kolonierne henimod Jern-County, paa ethvert ønskeligt Punkt, saa snart som muligt. Eldste Orson Pratt er paa Veien fra Staterne, med omtrent 500 Vogne, for det meste de Helliges, som udvandre til dette Sted; men de reiste for silde, bleve forhindrede ved svære Regnskyl og Strømme, og det vil være meget seent, naar den sidste Afdeling ankommer.

Af nye Efterretninger fra Præsident F. D. Richards i England, erfare vi, at Prospektet til at de europæiske Hellige kunde strax begynde Udvandringen til San-Diego, som vi havde forudsat, paa ingen Maade er smigrende, da der endnu ingen regelmæssig Skibsfart er fra England til denne Havn; derfor vil Eldste Richards vedblive at sende de Hellige over New-Orleans til Kanesville, ligesom hidindtil, blot at han seer nøie til, at lade dem afreise tidligere paa Aaret, saa at de kan være i Pattawatamie tidlig nok til at bygge deres Haandkarrer, og gaae eller kjøre over Bjergene, alt eftersom de har Midler til, førend der falder Snee. Mange af de engelske Søskende ansee det for en Ubetydelighed at vandre 15 til 20 engelske Mile at høre Prædiken om Sabbathen og gaae hjem igjen om Aftenen, og staae ved deres Arbeide den øvrige Deel af Ugen; og kan de da ikke i 50 Dage gaae 20 engelske Mile om Dagen, for at naae til deres Faders Huus? til de Helliges Hiem, i Bjergenes Dal? Nogle kan have Kjøretøi, Andre Køer, de kan skyde Uroxer og andet Vildt paa Veien, og naar de ere trætte, kan de hvile en Dag, om Sabbatherne ikke ere lange nok; og kan de ikke have det ligesaa godt som Israel fordum, da de vandrede til Canaan? De vandrede i 40 Aar, men de Hellige kan gaae fra Kanesville hertil i to Gange 40 Dage, uden at Nogen lider Skade. Nu er Tiden for de Hellige at komme, undtagen saadanne, som raades til at tøve, for at prædike og deslige, og de, som kan komme, vil aldrig finde en bedre Tid. Dersom Nogen af de Hellige vilde medbringe Hyrdehunde, vilde der være megen Brug for disse i Dalen; her har vi Mangel paa Hyrder.

Eldste Richards vil ogsaa indrømme saa meget af det i hans Varetægt værende Emigrationsfond, som maatte være nødvendigt til at besørge to Skibe fulde af de Hellige til Kanesville, hvor de skulde være i April, færdige til at berede sig til Reisen over Bjergene. Han vil lade Udvælgelsen skee efter Viisdom, og tage Hensyn til de Trofaste, som har baaret Dagens Byrde og Hede; som og for en Deel til deres Profession eller Haandtering, som Viisdommen byder, efter hans Kundskab om herværende Omstændigheder, og som vi har tilkjendegivet, i Forhold til vor Trang til de forskjellige Kunster og Haandværker; og anbetroe dem til Agenters Omsorg, forstandige Mænd, som vil give Qvittering for alle Penge, og vil tage Qvittering førend Landgangen, af ethvert Individ, for den Værdi han har modtaget som Hjælp fra Fonden, med Løfte om at erstatte det, saasnart han kan tilveiebringe Midler dertil; og lade hvert Selskab forblive tilsammen, indtil de ankomme til dette Sted, da det vil blive dem sagt, hvad de have at gjøre.

Og ikke lade flere af de Hellige afreise paa Fattigfondets Regning, end han sender tilstrækkelige Midler, ved de funktionerende Agenter, til at besørge deres respektive Selskaber heelt igjennem til Dalen. Og ikke lade nogen Penge gaae igjennem deres Hænder, som hjælpes, men lade alle udlagte Penge udbetale ved Agenterne, for Reise, Proviant, og slige nødvendige Ting; og disse tage Qvittering af Alle i New-Orleans og ligesaa i Kanesville. Og lade alle disse Qvitteringer samt en Liste over de Fondet tilhørende Oxer, Køer og andet Gods i Agenternes Hænder, eller i Brug i Selskabet, blive indleveret til vort Contor strax ved Ankomsten. Man venter, at Enhver, der faaer Hjælp fra de Fattiges Udvandringsfond, vil hjælpe sig selv saa meget, det staaer i deres Magt; og at ikke een medbringer en Mængde Gods, og Andre desformedelst maae blive tilbage. Nei! lad den, der har Penge eller Kister med Gods, betale sin egen Reise, og lad dem blive hjulpne, som ikke kan hjælpe sig selv, eller kun tildeels kan det; thi Mange kan forsyne sig med enhver nødvendig Ting, undtagen deres Reisepenge, og Mange, ogsaa en Deel deraf. Dersom de ved Fattigfondet Hjulpne vente at kjøre i Karreter og Vogne over Bjergene, da vil Antallet der kan udsendes hertil, blive meget ringe; men dersom de har Tro til at gjøre Reisen tilfods, da vil nogle faa Vogne, belæssede med Meel, være tilstrækkelig for en Mængde, og mange kan saaledes flytte med liden Bekostning. De Fond, vi nu har forhaanden, beløbe sig til mere end 13,000 Dollars, samlede næsten alene i Dalen; og dersom de Hellige i England, og paa andre Steder, vil næste Aar blive ligesaa flittige, at give til Fondet, som de Hellige her har været, saa kan en stor Indsamling ventes at følge.

Kirkens halvaarlige Conferenze begyndte i the Bowry i denne Stad, Søndagen den 7de September Kl. 10 om Formiddagen, og fortsattes fra Dag til Dag, indtil Onsdagen den 10de, da den blev udsat til den 6te Oktober næstkommende, at møde paa samme Sted. Præsidenten Brigham Young præsiderede over Conferenzen, hvilken bestod af en stor Forsamling af de Hellige fra alle Kolonierne; og alle de forskjellige Forhandlinger betegnedes med stærke Følelser, ved Prædiken, Underviisning, Vidnesbyrd og Anerkjendelsen af alle Kirkens General-Authoriteter, som de var sidste April, undtagen Lewis Abbott, der var afgaaet ved Døden, og Elisha H. Groves, som er flyttet til Jern-County, og til at fylde disse Vacancer i Høiraadet blev William Snow og Winslow Farr beskikkede. Nathaniel H. Felt og John Banks bleve udnævnte til, som præsiderende omreisende Biskopper, at reise om iblandt Menighederne, give Biskopperne Raad, og paasee, at de ere tro i deres Kald, i at indsamle Tiende og indsende den til Hovedcontoret, og i at holde nøiagtigt Regnskab; og de opgjøre Regnskab med de forskjellige Biskopper, Tid efter anden, og rapportere til den præsiderende Biskop.

E. T. Benson og J. M. Grant bleve udnævnte til Agenter for at indsamle til de Fattige, og Præsident Orson Hydes Agentur blev forlænget. De Ældste Samuel Richards, Willard Snow, Abram O. Smoot, D. P. Curtis, og Vinson Shirtliff, blev Missioner beskikkede paa de britiske Øer, og Daniel Carn til Tydskland. Præsident John Young modtog en Mission til Ohio, til at prædike Evangeliet og samle de Hellige, og Ældste John L. Dunyon til at prædike Evangeliet i Staterne. Conferenzen bestemte sig til at iagttage Viisdoms-Ord, og især at aflægge Brugen af Thee, Kaffe og Tobak, og i dette, som i saa mange andre Ting, hvad der er godt for de Hellige her, er ogsaa godt for de Hellige paa andre Steder, og dersom Alle, som give sig ud for at være Hellige, vilde offre de Penge, som forødes til Over-

daadighed, og saadanne Artikler, som det er uviist at bruge, til Fordeel for de offentlige Arbeider, saa vilde vi snart atter see et „Herrens Tempel.“

Conferenzen vedtog ogsaa at begynde paany med Tienden og Offringerne; og at enhver Hellig inden 30 Dage skulde offre en Tiendedeel af hans Eiendom, og en Tiendedeel af hans Indtægter eller Indkomster bestandig sidenefter, og at Alle de, der ikke vil saaledes betale Tiende, udelukkes af Kirken.

En Ild er tændt paa Jorden, og hvo skal qvæle den? Et Lys skinner, og hvo skal slukke det? Jordens Nationer frygte og skjælve; Ilden brænder, og Lyset blænder, men de veed ikke, hvad de skal tænke derom. Gud har udrakt sin Haand til at gjenopreise Israel, og frelse de Overblevne af Ephraim, men de veed det ikke. De ældste og mægtigste Regjeringer rystes til deres Inderste, men Kongerne kjende ikke Aarsagen. Veien beredes hasteligen for Evangeliets Forkyndelse i China, Japan og andre Nationer, som i Aarhundreder har siddet i Mørket, og holdt sig udelukkede fra himmelsk Kundskab og fra Samfærdsel med Fremmede; og det paaligger de tolv Apostle at opfylde hver Dør, der aabnes, og stange til Høire og Venstre med Josephs Horn, indtil hvert Hjerte skal føle; og blæse i Frelsens Basun, indtil hvert Øre skal gjenlyde af den herlige Kundskab, at der er en Gud i Himlene, som styrer alle Menneskers Skjæbne, og som vilde, at alle Mennesker skulde komme til Kundskab om en korsfæstet Frelser, og blive frelste.

Brødre, beder for os! Søstre, beder for os! Værer ydmyge, bedende, aarvaagne, flittige og udholdende i hvert godt Ord eller Gjerning, saa skal I tilsidst overvinde alt Ondt, og sidde med os i vor Faders Rige. Israels Ældste! opløfter Eders Røst som Trompeter, aabn Eders Munde vidt, og forkynd Frelse for alle Sagtmodige paa Jorden, saa skal I bringe mange Sjæle til Zion.

Det er vort Ønske at see alle Medlemmerne af de tolv Apostles Quorum ved General-Conferenzen i denne Stad, den 6te April 1853. Og vi haabe, at Brødrene vil være istand til at ordne deres forskjellige Missioners Anliggender saaledes, at de kan tilbringe en liden Tid i Raad med os, uden at de Hellige imidlertid lide nogen Skade. Og vi bede Gud, den evige Fader, at velsigne de Hellige, overalt paa Jorden, i Jesu Christi Navn. Amen.

Great Salt Lake City i Septbr. 1851.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Willard Richards.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 80).

Første Kapitel.

Om allerede opfyldte Prophetier.

„Vi har et prophetisk Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa, som paa et Lys, der skinner i Mørket, indtil Dagen frembryder, og Morgenstjernen opgaaer i Eders Hjerter; vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse. Thi ingensinde kom nogen Propheti af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Helligaand.“ 2 Pet. 1, 19—21.

For at kunne bevise Noget af Skriften, er det høist nødvendigt, først at nedlægge en vis, bestemt og ufeilbarlig Regel

for Udlæggelsen, uden hvilken man er vildfarende, i Uvished og Tvivl, lærer altid, men formaaer aldrig at komme til Sandheds Erkjendelse.

Forsømmelsen af denne Regel har bragt Menneskeheden i den yderste Forvirring og Uvished, i alle deres bibelske Undersøgelser.

I Sandhed, saa længe Menneskeheden beholder Frihed til at forandre, aandeliggjøre eller udlægge Guds Ord paa nogen usikker eller egen Maade, — saalænge forbliver Alt Uvished.

„Hvadsomhelst tilforn er skrevet, er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab, formedelst Taalmodigheden og Skriftens Trøst." Nu forudsæt, at en Ven langveis fra skrev os et Brev til, gjorde os visse Løvter paa visse Conditioner, hvilke, dersom de bleve opfyldte, vilde blive til stor Nytte og Fordeel for os. Det vilde naturligviis kunne siges, at Brevet var skrevet til vor Nytte og Lærdom; at gjennem Taalmodighed og Brevets Trøst, vi kunne have Haab om at bekomme de lovede Ting. Dersom vi tydelig forstod Brevet og vidste, hvad vi kunne vente, da vilde det forskaffe os Trøst og Haab; derimod, hvis der var nogen Tvivl eller Uvished i vort Sind, i Henseende til Tydeligheden, da kunde vi ikke faae nogen sikker Trøst eller Haab af det, som var skrevet, da vi ikke vidste, hvad der var at haabe, følgelig vilde Brevet slet ikke nytte os. Og saaledes er det og med Skriften. Ingen Propheti eller Løfte vil nytte Læseren, eller frembringe Taalmodighed, Trøst eller Haab i hans Sind, saalænge han ikke tydelig forstaaer, at han maa nøiagtig kjende det, han haaber eller længes efter. Propheternes Forudsigelse kan blive ligesaa tydelig forstaaet som Almanakken, naar den forkynder en Formørkelse; thi ellers maatte Bibelen af alle Bøger være den meest tvivlsomme og unyttige. Langt bedre vilde det have været for Menneskeheden, dersom vor store Skaber slet Intet havde aabenbaret til sine faldne Skabninger, end at have skjænket dem en Bog, der vilde overgive dem til Uvished og Tvivl, til at trætte, den ene med den anden, fra Slægt til Slægt, om Meningen af dens Indhold. At en saadan Uvished og Trætte har bestaaet i mange Aarhundreder, kan Ingen benegte. De Vise og Lærde har været uenige, og ere endnu vidt forskjellige, den ene fra den anden, i Henseende til Propheternes Udtydning. Hvoraf kommer nu denne Uenighed? Enten maa Aabenbaringen selv være ufuldkommen, eller ogsaa ligger Feilen hos Menneskene. Men at sige, Aabenbaringen er ufuldkommen, vilde være at tillægge Gud Daarlighed; det forbyde Gud; Feilen maa ligge hos Menneskene selv. Der er to store Aarsager til denne Blindhed, som jeg nu vil vise:

Først, Menneskene har forestillet sig, at directe Inspirationer af den Hellig-Aand ikke var forordnet Christi Kirke gjennem alle Generationer, men blot indskrænket til de første apostoliske Tider; de har troet den canoniske Skrift at være complet, og at alle nødvendige Ting ere forud aabenbarede, og som Følge deraf: Aanden, der skal veilede Menneskene i Sandheden, er i denne Tidsalder ikke længer nødvendig for Folket; derfor har de ved deres egen Viisdom og Lærdom søgt at forstaae, hvad som aldrig tydelig kunde forstaaes, uden Sandhedens Aand; thi intet Menneske kjender Guds Ting, undtagen ved Guds Aand.

For det Andet, da Menneskene havde tabt Inspirationens Aand, begyndte de at indstifte egne Meninger, Traditioner og Bud, og føiede Læresætninger og egne Fortolkninger til det skrevne Ord, istedetfor at troe det, der var skrevet. Og det Dieblik de afveeg fra Ordets bogstavelige Mening, var følgelig den Enes Mening eller Udtolkning ligesaa god som den Andens; det ene Menneske havde ligesaa god Authoritet, som det andet, og deraf opkom al den Mørkhed og Misforstaaelse om disse Punkter, der har bevæget Verden de sidste sytten hundrede Aar.

Iblandt de forskjellige Begvemmelig-

heder, som tiltrækker sig Menneskenes Opmærksomhed, er der een Ting af større Værdi end andre. Et Princip, hvilket, om man eengang kom i Besiddelse deraf, vilde være en stor Hjælp til at opnaae alt Andet, der var værd at besidde, det være sig Magt, Rigdom, Ære, Throner eller Herredømme. Ikkun Faa har nogensinde besiddet det, endskjøndt det var muligt, at mange flere kunde have havt det; men, enten vidste de det ikke, eller ogsaa kjendte de ikke dets Værdi. Dette Princip har gjort Undere for de Faa, som have besiddet det. Nogle har det hjulpet til at undgaae at drukne, medens Andre, som ikke besad det, omkom i det store Dyb. Andre har det frelst fra Hungersnød, medens Tusinder omkring dem sværltede ihjel; ved det har Menneskene ofte opnaaet Æresposter i Staten, ja mere, Nogle ere endog blevne ophøiede paa Throner. Besiddelsen af dette Princip har undertiden opløftet Mennesker fra et Fængsel til et Pallads; og der er Exempler, i hvilke disse, som besad Principet, har været frelste fra Ildsluer, naar Stæder har været ødelagt, og alle Sjæle, dem undtagen, omkom. Mangen Gang, naar Hunger eller Sværd har fordærvet en Stad eller Nation, har de, som har besiddet det, allene undkommet uskadte. Læseren kunde nu spørge: "Hvad kan dette Princip være? Underviis mig, og jeg vil søge at komme i Besiddelse af det, om jeg ogsaa skal opoffre Alt, hvad jeg besidder paa Jorden." Vel, gode Læser, denne Skat er Forudvidenhed! Det vil sige: Kundskab om det Tilkommende. Om en Bog skulde udkomme, betitlet: "Kundskab om det Tilkommende," og Menneskene blive virkelig overbeviste om, at den gav en vis bestemt Kundskab om tilkommende Begivenheder, saa at dens Spalter udfoldede Nationernes og mange store Begivenheders tilkommende Historie, ligesom Grækernes og Romernes Historie udfolder det Forbigangne, da vilde et stort Oplag strax sælges til en høi Priis pr. Exemplar; ja det vilde agtes over al Priis. Nu, gode Læser, Propheternes Bøger og Prophetiens Aand var netop bestemt til dette Øiemed. Apostelen Paulus siger: "Tragter alvorligen efter de bedste Gaver, men heller at I kunne prophetere." — Efter at have sagt saa meget vil vi nu indlade os paa den vide udstrakte Mark, som ligger for os, og søge de Skatte af Viisdom og Kundskab, som har skinnet i mange Tider, som et Lys paa et mørkt Sted. Vi vil udforske Regioner, der ere ukjendte for mange; vi vil beskue den Herlighed, som viser sig paa alle Sider, og fylder vore Sjæle med Kundskab, der er skikket til at udvide Hjertet, ophøie Sindet og hæve Kjærligheden over de smaae, lave og krybende Ting af denne Verden, og gjøre os viis til Salighed.

Men først maae vi have den bestemte Regel for Udlæggelsen. I dette vil vi ikke forlade os paa noget Menneske, eller Menneskes Fortolkning; thi den Hellig-Aand har givet det ved Apostelen Peters Mund: "Vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse." 2 Pet. 1. 20.

Der er een Ting især, der bestandig maa iagttages ved Prophetiernes Studium, nemlig at skjelne mellem det Forbigangne og Tilkommende. Læseren bør forvisse sig og omhyggelig undersøge, hvad der er blevet opfyldt, og hvad der staaer tilbage at opfyldes; altid ihukomme, at Apostelen Peters Udlæggelsesregel vil gjelde i begge Tilfælde. Dersom vi nu i vores Undersøgelse skulle finde, at hver Propheti, som indtil det indeværende Aar er bleven opfyldt, er bleven bogstavelig opfyldt, saa følger deraf nødvendigviis, at der paa enhver tilkommende Propheti, ikke vil feile en bogstavelig Opfyldelse. Lad os begynde med Noe Dage. 1 Mos. 6. 17. "Og jeg, see, jeg lader komme en Vandflod over Jorden, til at fordærve alt Kjød, som har Livets Aande i sig under Himlen; alt det, som er paa Jorden, skal døe."

I de følgende Vers befaler Herren Noa, at samle Dyrene af hvert Slags, og med dem indgaae i Arken. Og i 22de Vers er skrevet: "Og Noa giorde det, efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han." Det var godt for Noa, at han ikke var oplært i den moderne Theologies aandelige Forklarings-Systemer; thi under deres mørke Indflydelse vilde han aldrig have troet, at en saa forunderlig Propheti vilde have en bogstavelig Mening og Fuldbyrdelse. Nei, han vilde da have været lært, at ved Floden forstodes en aandelig Flod, og ved Arken, en aandelig Ark, og det Øieblik han tænkte anderledes, vilde han blevet agtet som en Sværmer, Skjelm, eller Daare; men det var saaledes, at han var just eenfoldig nok, til at troe Prophetien bogstavelig. Han er altsaa et tydeligt Exempel paa Forudvidenhed; thi alle de, som ikke vare i Besiddelse deraf, omkom i Floden.

Den næste Spaadom, vi vil tage i Betragtning, er 1 Mos. 15, 13—16. „Da sagde han til Abraham: Du skal visseligen vide, at din Sæd skal være fremmed i et Land, som ikke er deres og de skal tjene de Fremmede, og hine skal plage dem i fire hundrede Aar. Og dette Folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de udgaae med meget Gods. Men du skal fare til dine Fædre med Fred, og blive begravet i en god Alderdom, og i den fjerde Slægt skal de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommen."

Israels Børns onde Medfart i fire hundrede Aar, tilligemed deres Udgang med meget Gods, og Guds Straf over Egypten, saavelsom Abrahams Død i en god Alderdom, er Alt Sandhed, for meget kjendt til at forklares her; det er nok at sige, at det er et tydeligt Exempel paa den nøiagtige Opfyldelse af Spaadomme, der ere udtalte over fire hundrede Aar før det havde sin Fuldbyrdelse. Derfra slutte vi, at ingen af disse Oldtidens Mænd kjendte Noget til Nutidens aandeliggjørende System.

Vi gaae videre til 1 Mos. 19, 12, 13. "Da sagde de Mænd til Loth: har du endnu her nogen Svoger, eller dine Sønner, eller dine Døttre, eller Nogen, som dig hører til i Staden, før dem ud af dette Sted; thi vi skulle fordærve dette Sted; thi deres Skrig er blevet stort for Herrens Aasyn; og Herrren sendte os til at fordærve den." Loth var eenfoldig nok til at troe disse Tidender i den bogstavelige Mening, og tog saa mange af sin Familie, som vilde følge, og flygtede for at frelse sit Liv, uden Tvivl til stort Morskab for Sodomiterne, der rimeligviis stode gabende, efter at have skreget: „Bedrageri! Bedrageri!" medens de hele Tiden tænkte, at Spaadommen var kun en Figur. Her er et Exempel: at en Mand undflyer Luerne, formedelst den ham meddeelte Forudvidenhed, medens den ganske Stad ødelagtes. O, hvilken Velsignelse det var, at Loth ingen Kundskab havde i den moderne Maade at udlægge Propheti. Dersom det engang var opkommet i hans Hjerte, at han skulde forlade Sodoma aandelig, istedetfor bogstavelig, det vilde have kostet hans Liv.

Lad os undersøge Josephs Propheti i Egypti Land. 1 Mos. 41, 29—31. „See, der kommer syv Aar med stor Overflødighed i hele Egypti Land; og der skal opkomme syv Hungers Aar efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i Egypti Land, og Hungeren skal fortære Landet; og da skal den Overflødighed ikke kjendes i Landet for den Hunger, som kommer herefter; thi den bliver meget svar." Joseph skred da frem med at give Befaling, at samle Kornet i stor Mængde udi de syv overflødige Aar, og paa denne Maade sørge for de ufrugtbare Aar. Og Pharao, der ikke var bedre oplært i den moderne Theologi end hans Formænd, tænkte aldrig paa nogen anden Fortolkning, end netop den

bogstavelige. Og saaledes var han, tilligemed Joseph, et Middel i Guds Haand til at frelse, ikke alene deres Nation, men ogsaa Israels Huus, fra Hungersdød. Det er et andet særdeles mærkværdigt Exempel paa Forudvidenheds Magt. Det frelste ikke alene fra Hungersdøden, men ophøiede Joseph fra et Fængsel til et Pallads; fra den dybeste Fornedrelse til den høieste Ære, saa at hvor han viste sig, der blev raabt for ham: „Bøier Knæ." Men ak! hvilken Død og Sorg vilde have paafulgt, havde Pharao antaget sin Drøm at betyde aandelig Hunger og aandeligt Korn.

(Fortsættes).

En Tildragelse.

(Indsendt af Christiansen).

Da Skandinaviens Stjerne er et Organ for de sidste Dages Hellige, og for mærkværdige Tildragelser, saa finder jeg det ikke overflødig, at meddele de Hellige i Danmark følgende Begivenhed under mit Ophold i Jetsmark Sogn fra den 17de Januar i dette Aar til den 21de, i hvilken Tid jeg var udsendt for at bringe Vidnesbyrd om denne store og evige Sandhed, som Gud lader bringe sine Skabninger paa Jorden i disse sidste Dage, Evangeliet forkyndes med Kraft og at Gud har sendt Engle til Menneskene paa Jorden, for at gjengive det for mange hundrede Aar borttagne Præstedømme, ved hvilket Mennesket bemyndiges af Gud til at binde og løse i hans Kirke, og derved at gjenoprette den faldne Kirke og det forvendte Evangelium, som leder mange Mennesker til evig Fortabelse. Imedens jeg, som ovenfor omtalt, opholdt mig i bemeldte Egn, kom der et Bud, ved et Medlem af Baptisterne, om jeg vilde møde i Sognets Skole, da Præsten i Sognet i Forening med en Lærer, som var hos ham at informere hans Børn, og en Svedenborgianer, O. Vedfald, som var ankommen fra Aalborg i denne Anledning, for at modbevise vor Lærdom, og hele Sognet var derom bleven enig. Jeg var ikke i Begyndelsen saa villig til at efterkomme denne Opfordring, da jeg kjender den Uorden, som almindelig hersker i saadanne Forsamlinger af uomvendte, uoplyste Mennesker, med Hensyn til Religionen; thi de vil Alle føre Ordet, og det bliver almindelig Kjævlerier; men da de vedblev at trænge mig med gode Ord og Trusler, efterkom jeg deres Opfordring, og besluttede at komme den 21de Januar Kl. 1; men Skolen kunde ikke rumme en fjerde Part af Folket, hvorfor vi valgte en Gaard ved Siden af, til at tale sammen under aaben Himmel. Der indfandt sig Præsten tilligemed hans Huuslærer, og Baptistforstander Christen Fiilholm, Svedenborgianer Ole Vedfald og flere selvtænkende, religiøse Bønder, som Alle i Forening havde lagt Plan om Fremgangsmaaden, og efter at Huuslæreren efter bedste Evne havde tilkjendegivet Forsamlingen Hensigten med denne Sammenkomst, samt formanet til at bevare Rolighed, opfordrede han, efter en Bondes Tilsigelse, de sidste Dages Hellige til at fremsige deres Læresætninger, hvorpaa jeg traadte op paa den dertil anrettede Tribune, og i Korthed gav dem Vidnesbyrd i Overeensstemmelse med Sandheden af Evangeliet, forklarede om Aabenbarelse, Præstedømmet og Guds Lov til Menneskene, om Tro, Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse, uden hvilket Ingen kunde indgaae i Guds Rige, af hvilkensomhelst Stamme, Tungemaal eller Slægt den end monne være, eller hvilken Sekt den

end hørte til. Og efter saaledes korteligen at have talet, sagde jeg, at det var Viisdom, at enhver af de forskjellige Troesbekjendere paa en lignende Maade fremsatte deres Ausknelser, at Forsamlingen kunde bedømme det, da vi derved bevarede den Orden, som egnede sig iblandt Christne; men denne Opfordring var forgjeves; thi den ovennævnte Vedfald stod frem som Præstens Fuldmægtig, og gjorde Spørgsmaal, om Ingen kunde blive salig uden Mormonerne, og mange lignende uforstandige naragtige Drillerier, for at slyrte Sandheden og vinde Forsamlingens Bifald, endskjøndt at hans Lærdom er mere stridende imod den lutherske og baptistiske end nogen anden, og der befindes ikke mere end een foruden ham af den Tro i vort Land, og han lærte, at Menneskene ikke skulde forstaae Bibelen, der var skrevet for Englene i Himmelen, og denne Frihed behagede Kjødet og fandt Yndest for disse, som lever for denne Verden, og da jeg opfordrede ham at træde op at fremsætte sine Læresætninger, sagde han, at han forglemte dem i den Skole, hvor de tilforn havde været forsamlede, da de vare skrevne paa Papiir; og Læreren sagde, at han kjendte denne retskafne Mand og fritog ham. Og efter at have besvaret deres Indgreb paa de Sandheder af Evangeliet, vi bringer til Menneskenes Kundskab, stod Baptist Christen Fiilholm frem og sagde, at hans Hjerte vidnede, at hverken Daab eller Confirmation havde den mindste Indflydelse paa Menneskenes Salighed, det vilde han love dem, eftersom hans Hjerte vidnede saaledes, siden han var 49 Aar. Derpaa fremstod endelig Præsten og roste den sidste Taler, at han kunde høre, det var en rar Mand, og takkede enhver, som havde talet; det kunde gjerne være, at Joseph Smith var en bedre Mand end Rygtet gik, og han talte ikke til Nogens Anstød, men for at behage Forsamlingen. Vi skiltes rolig ad, og Hovedmændene, Præsten, Læreren, Vedfald, Degnen og disse, som vare meddeelagtige af Sognets Kirkefædre, og Baptistforstanderen, holdt derefter Raad hos Degnen og nød Kjærlighedsmaaltid med hinanden, og dette er et Vidnesbyrd, at Skriften opfyldes. „I skal hades af alle Folk for mit Navns Skyld; Verden elsker sit eget; vare I af Verden, da vilde den elske Eder; men have de forfulgt mig, skal de ogsaa forfølge Eder," siger Christus.

Forelæsninger om Troen.

Første Forelæsning. — Første Afdeling.

Om Lærdomme i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, oprindelig leveret for en Klasse af de Ældste i Kirtland i Ohio.

1. Da Troen er det første Princip i aabenbaret Religion, og Grundvolden til al Retfærdighed, gjør den nødvendigviis Fordring paa den første Plads i en Række af Forelæsninger, der er bestemt til at udvikle for Forstanden Jesu Christi Lære.

2. Idet vi fremstille Troen som Gjenstand, skal vi iagttage følgende Orden:

3. Først, Troen selv — hvad den er.

4. For det andet, den Gjenstand, hvorpaa den hviler. Og

5. For det tredie, de Virkninger, der flyder af den.

6. Overeensstemmende med denne Orden har vi først at vise, hvad Tro er.

7. Forfatteren af Epistelen til de Hebræer, i denne Epistels ellevte Kapitels første Vers, giver følgende Beskrivelse over Ordet Tro:

8. Men Troen er en Bestandighed (Vished) i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees.

9. Heraf lære vi, at Troen er en Vished, som Menneskene har om Tilværelsen af Ting, som de har ikke seet, og Virksomheds-Principet i alle fornuftige Væsener.

10. Dersom Menneskene vilde nøie lægge Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og al deres baade physiske og aandelige Stræben vilde ophøre.

11. Dersom denne Klasse skulde gaae tilbage, og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporede dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Vished, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde seet? Var det ikke Eders Haab, ifølge Eders Tro paa useete Ting, som ansporede Eder til Virksomhed og Stræbsomhed for at erholde disse Ting? Er I ikke afhængige af Eders Tro, ved Erhvervelsen af al Kundskab, Viisdom og Forstand? Vilde I bestræbe Eder at erholde Viisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange den? Vilde I nogensinde have saaet, dersom I ikke havde troet, at I skulde høste? Vilde I nogensinde have plantet, dersom I ikke havde troet, at I skulde indsamle? Vilde I nogensinde have bedet, med mindre I havde troet, at I skulde faae? Vilde I nogensinde have søgt, med mindre I havde troet, at I skulde have fundet? Eller vilde I nogensinde have banket, med mindre I havde troet, at der skulde oplades for Eder? Med et Ord: er der nogen Ting, som I vilde have gjort, enten physiske eller ved Aanden, dersom I ikke iforveien havde troet? Er ikke alle Eders Bestræbelser af enhver Slags, afhængige af Eders Tro? Eller, maa vi ikke spørge, hvad har I, eller hvad besidder I, som I ikke har erholdt formedelst Eders Tro? Eders Føde, Eders Klæder, Eders Boliger, har I ikke erholdt det Hele formedelst Eders Tro? Betænker, og spørger Eder selv, om det ikke er saaledes. — Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemytter, og see, om Troen ikke er den bevægende Aarsag til enhver Handling hos Eder; og om den er den bevægende Aarsag i Eder, er den det da ikke i alle andre fornuftige Væsener?

12. Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det troværdigt, at „Hvo som t r o e r og bliver døbt, skal blive salig." Marc. 16, 16.

13. Ligesom vi ved Troen annammer alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annammer vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annammer. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip, i alle fornuftige Væsener, enten de er i Himlen eller paa Jorden. Saaledes siger Forfatteren af Epistelen til de Hebræer, 11, 3.

14. Ved Tro forstaaer vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord; saa at de Ting, som sees, er blevne af dem, der ikke var tilsyne.

15. Ved dette forstaaer vi, at det Kraft-Princip, som eristerede i Guds Skjød, og ved hvilket Verden er beredt, var Troen; og at det er formedelst dette i Guddommen eristerende Kraftprincip, at alle skabte Ting eristerer; saa at alle Ting i Himlen, paa Jorden eller under Jorden, eristerer formedelst Troen, saaledes som den eristerede i H a m.

16. Uden ved Troens Princip vilde Verden aldrig være bleven beredt, ei heller vilde Mennesket være blevet dannet af Støvet. Den er det Princip, hvorved Jehova

virker, og ved hvilket han udøver Magt over alle timelige, saavelsom evige Ting. — Tag dette Princip eller Egenskab — thi det er en Egenskab — fra Guddommen, og han vil ophøre at existere.

17. Hvo kan ikke see, at dersom Gud beredte Verden ved Tro, saa er det ved Troen han udøver Magt over Verden, og at Troen er Kraftens Princip? og om den er Kraftens Princip, saa maa den være det hos Mennesket saavelsom hos Guddommen? Dette er alle de hellige Skribenters Vidnesbyrd, og den Lære har de bestræbt sig for at indprente Mennesket.

18. Frelseren siger (Matthæi 17, 19, 20), idet han forklarer Grunden til, at hans Disciple ikke kunne uddrive Djævelen, at det var paa Grund af deres Vantro: "Thi sandelig siger jeg Eder (sagde han), dersom I har Tro, som et Senopskorn, da kunne I sige til dette Bierg: flyt dig herfra derhen; saa skal det flytte sig, og eder skal Intet være umuligt."

19. Moroni, medens han forkortede og samlede hans Fædres Optegnelser, har givet os følgende Beretning om Troen som Kraftens Princip. Han siger, Side 545, at det var Almas og Amuleks Tro, der bragte Fængslets Mure til at omstyrte, som der fortælles paa den 255de Side; at det var Nephis og Lehis Tro, der bevirkede Forandringen med Lamaniternes Hjerter, da de bleve døbte med den Hellig-Aand og med Ild, som man seer paa den 407de Side; og at det var ved Tro, at Bjerget Zerin blev flyttet, da Jareds Broder talte i Herrens Navn. See ogsaa 446de Side.

20. Endvidere siges os, i Epistelen til de Hebræer 9, 32, 35, at Gideon, Barak, Samson, Jephthah, David, Samuel og Propheterne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige, Qvinder fik deres Døde igjen opstandne, etc. etc.

21. Ogsaa Josva, i al Israels Paasyn, bød Solen og Maanen staae stille, og det skete. Josva 10, 12.

22. Heraf forstaaer vi, at de hellige Skribenter sige, at alle disse Ting skete ved Tro. Det var ved Tro, at Verden blev beredt. Gud talte, Chaos hørte, og Verdener kom i Orden formedelst den Tro, der var i Ham. Ligesaa med Mennesket; han talte ved Tro i Guds Navn, og Solen stod stille, Maanen adlød, Bjerge flyttede sig, Fængsler faldt, Løvers Mund luktes, det menneskelige Hjerte mistede dets Fjendskab, Ilden dens Voldsomhed, Leirene deres Styrke, Sværdet dets Rædsel, og Døden dens Herredømme; og alt dette formedelst Troen, som var i dem.

23. Havde det ikke været for Troen, som var i Mennesket, kunde de have talt til Solen, Maanen, Bjergene, Fængslerne, Menneskehjertet, Ilden, Leirene, Sværdet, eller Døden — forgjæves!

24. Troen er altsaa det første store styrende Princip, som har Kraft, Herredømme og Myndighed over alle Ting; ved den de existerer, ved den de opholdes, ved den de forandres, eller ved den de vedblive, alt efter Guds Villie. Uden den er der ingen Kraft, og uden Kraft kunde der ikke blive nogen Skabelse eller Tilværelse!

(Fortsættes).

General-Conferenze.

Holdt i Kjøbenhavn den 20de, 21de og 22de Febr. 1852.

Fredag Efterm. Kl. 2 aabnedes Conferenzen med Sang og Bøn. Præsidenten stod frem og tiltalte Conferenzen sigende, at han var glad i sit Hierte og takkede Herren for denne Leilighed at see saa mange af sine elskelige Brødre og Søstre forsamlede igien. Han agtede just ikke at begynde Conferenzens Forhandlinger i Dag, men ønskede blot at see de Hellige tilsammen, og især Brødrene af Præstedømmet, for at høre Brødrene tale og for at prøve Aanderne o. s. v.; og med den Hellig-Aand hvilende over ham prædikede han og gav mange ypperlige Instructioner og Underviisning, navnlig angaaende Udvandringen, og de Spaadomme og Aabenbaringer, som hentyde derpaa. — Hvo er det, som kan taale Herrens Tilkommelses Dag? — Da han havde erholdt Budskab fra Præsidentskabet, som hiemkalder de Tolv, saa sagde han, at han havde sammenkaldt de Ældste, for at ordne det Nødvendige før hans Afreise, og at vigtige Sager vilde forelægges Conferenzen i Morgen, og efter at have talet længe til stor Glæde og Opbyggelse, og besvaret nogle Brødres Spørgsmaal, sluttedes med Bøn.

Løverdag Form. Kl. 10 aabnedes med Sang og Bøn. Præsidenten stod frem, og efter en kort Indledning, tilkjendegav sit Ønske, at Brødrene skulde skrive et pro memoria til Danmarks Regjering, og ansøge samme om at give os Beskyttelse i vor Gudsdyrkelse og at sikkre os de Rettigheder og den Frihed, som Grundloven hjemler, og skrive den i et kraftigt Sprog, men dog i Ydmyghed, Underdanighed og al Hjertens Eenfoldighed, og forlangte Brødrenes Betænkning derom. Ældste Nielsen fandt det nødvendigt, at en saadan pro memoria blev indgiven. Ældste Jensen følte det samme, og ansaae det for sin Pligt, at gjøre alt muligt for at fremme det. Forstander J. H. Christensen meente det samme. Præs. ønskede, at de vilde vedblive uafladelig at petitionere ad offentlig Vei, indtil Regjeringen skaffede dem Ret. Ældste Bruhn meente det samme; han havde erfaret, at vedkommende Øvrigheder vare meget lunkne og efterladne i at gjøre deres Pligt og yde de Hellige den Beskyttelse, som Grundloven tilsikkrer Landets troe Undersatter. Ældste Forsgren meente, det var bedst at henvende sig til Ministrene, da Kongen havde et ansvarligt Ministerium, og at det ei kunde nytte at ansøge Kongen derom. Præs. foreslog at indrette pro memoria saaledes, at det kunde være lige godt, baade til Kongen eller til Ministeriet, og til at vedføie de Facta, som havde tildraget sig, og Øvrighedens Ligegyldighed og uforsvarlige Adfærd, og anraabe Loven om Beskyttelse. Han ønskede, at hans Brødre skulde prædike, skrive og trykke i Blade og Aviser lige saa meget, som det er muligt, paa det at de Helliges Lidelser og Forurettelser maa være bekjendt for Kongen, for Rigsdagen, og for det ganske Folk, — skal vi døe, sagde han, da lader os ikke døe i en Vraa, men saaledes, at Alle kan vide det, at vi lide Uret og døer uskyldigt. Foreslog at vælge en Comitee af tre Mænd til at skrive og indsende en saadan pro memoria; eenstemmigt vedtaget. Præs. foreslog til nævnte Comittee Ældste H. P. Jensen og J. H. Christensen og Alexander Weihe; eenstemmigt vedtaget. Præs. formanede derpaa Comitteen til saa hurtigt som muligt at samle Underskrifterne, og desangaaende sende Bud til alle Søskende i de forskjellige Grene. Præs. begjerede at høre Brødrene. Præst Folkmann fra Bornholm sagde, at han havde døbt fire, og at mange stod meget nær. Præs. spurgte ham, om der var Nogen, som ønskede at reise til Amerika, og om Forfølgelsen vedvarede

endnu? hvorpaa han svarede, at de ønskede Alle at reise, men at de nu havde nogenlunde Fred. Præs. sagde, at efter August Maaned vilde han agte de Hellige i Danmarks Land frie til at emigrere, med Undtagelse af dem, som vare nødvendige til at arbeide i Evangeliets Tjeneste. Ældste Nielsen talte om hans Mission paa Falster, at han havde god Fremgang. Conferenzen sluttedes med Bøn.

Eftermiddag Kl. 2.

Conferenzen aabnedes med Bøn og Sang. Præs. opfordrede Brødrene til, hvis der var nogen Sag fra de andre Grene, de da vilde fremkomme med dem, og spurgte Brødrene og Søstrene, om de vare villige til at adlyde hans Raad, Formaninger og Lærdomme, være ydmyge og afkaste al Egenvillie og ganske hengive sig i Guds Villie, som Leret i Pottemagerens Haand, som kan danne dem efter sit eget Behag, til Ære eller Vanære, og Herren vilde velsigne enhver i sin Plads. Og der kunde være mange Propheter i Guds Kirke, som Gud vilde aabenbare mange Ting; men aldrig vil han aabenbare Lærdom eller noget Andet til Kirkens almindelige Bestyrelse og Veiledning, før han har aabenbaret det først til Hovedet for Kirken, som havde Adgang til Herren, ligesom Petrus, Moses eller Samuel, og derefter til de Andre. Enhver Embedsmand eller Medlem har Rettighed til at bede Herren om Aabenbaring, Veiledning og Raad i det, der hører til deres Kalds Pligter, hvori de skrevne Aabenbaringer ere utilstrækkelige, og han vil give dem det, dersom de ere flittige og trofaste i deres Tieneste. Derefter foreslog han, at Ældste O. Svendsen gaaer til Bornholm, at arbeide i Forening med Brødrene Folkmann og Ipsen til Guds Riges Fremme, og tage Opsyn over de Hellige der, for nærværende Tid; eenstemmigt vedtaget. Dersom der var Nogen, som havde været udsendt, og ønskede at være fri, da kunde de blive det; men dersom de ønskede at vedblive deres Arbeide, vilde Herren velsigne dem.

Han havde med megen Møie og Bekostning ladet trykke en kortfattet Historie om Kirkens Opkomst, Forfølgelse, Fremgang o. s. v. i det svenske Sprog, og ønskede, at det skulde udspredes saavidt muligt iblandt de Svenske, hvorpaa Nils Capson, Ole Nilson og Viinberg tilbød dem at arbeide iblandt de Svenske, og blev eenstemmigt bestemt dertil.

Derefter sagde han, at det var Herrens Villie, at Ældste Forsgren bliver bestemt til at præsidere over de Hellige i dette Land efter hans Bortreise, og at han ønskede at lægge sine Hænder paa ham og velsigne ham dertil, og dette var hans Forslag. Var der Nogen derimod? Nei! Eenstemmigt vedtaget. Derefter sagde han, at det var efter Aandens Virkning i ham, at beskikke to Raadgivere til at være ham behjælpelig. Overlod til Ældste Forsgren at udnævne to, at det derefter kunde sees, hvorledes Brødrene følte desangaaende.

Forsgren stod op og takkede for Tilliden o. s. v., og begierede Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen; hvilke derefter blev foreslaaet af Præsidenten til at være Præs. Forsgrens Raadgivere, og staae ham bi i Raad og Daad med al den Viisdom og Kraft de besidder; og disse tre skulde danne Præsidentskabet til at ordne alle Kirkens Anliggender i dette Land. Derefter oplæstes et Brev fra en Mand i Norge, der søgte Oplysning med Hensyn til Lærdommen. Præsidenten ønskede Arbeidere at gaae til det Land og organisere Kirken. Foreslog at udnævne Ældste H. P. Jensen dertil, hvilket blev eenstemmigt vedtaget. Velsignede derpaa Ældste J. E. Forsgren og P. O. Hansen til deres Kald, og ordinerede H. P. Jensen til at være Overpræst. Derefter talte Præsidenten om de Helliges Uddrivelse fra deres Eiendom og Vandringen igjennem Ørkenen, og de Tilbageblevnes Udvandring, og at dertil var oprettet et

Fond, som var vedvarende og stadig forøgedes ved de Helliges Offringer; men til hvis egenvillige Afbenyttelse Ingen somhelst havde Rettighed, men at enhver Broder, Søster eller Familie maatte ved Flid og Sparsommelighed stræbe at hjælpe sig selv, og ved en hellig Vandel gjøre sig værdig til at faae Hjælp af Fondet, som vil være at ordne efter vedkommende Præsidentskabs Bestemmelse. Derefter foreslog han at oprette en Green af dette vedvarende Emigrationsfond hertillands, til at komme de Fattige til Hjælp ved deres Udvandring fra dette Land, som de maatte tilbagebetale til Fondet, saa snart de vare istand dertil. Det blev eenstemmigt vedtaget, og der blev samme Eftermiddag samlet en Sum af 284 Rbd. 5 Mk. Sluttedes med Bøn.

Søndagen den 22de Febr.

En stor Forsamling af de Hellige. Kl. 10 aabnedes med Sang og Bøn. Præs. stod frem og tolkede sin Glæde over at være forsamlet med dem, som Herren elskede, og som elskede Herren, og taalte gjerne allesIags Trængsel for Herrens Skyld. Dog blandede sig en vis Sorg i denne Glæde, ved Tanken om hans Skilsmisse, og at han maaskee skulde aldrig see mange af dem mere, som nu vare forsamlede. Derefter fremstod Præs. J. E. Forsgren og udtalte de samme Følelser, og foreslog at anerkjende og opholde Præsidenten i Zions Land, med vor Tro og Bønner; eenstemmigt vedtaget. Ligeledes de tolv Apostler, de Halvfjerdsindstyve og alle Kirkens Authoriteter. Talte om Præs. E. Snows Gjerning i dette Land, og om at samme havde opfyldt sit Kalds mange Pligter med megen Flid og Nidkjærhed, og æret Guds Lov og understøttet Kongens, og søgt at oplyse Folket baade ved Tale og mange Skrifter, og bad Herren velsigne ham paa sin Reise. Præs. E. Snow udtalte sin Tak til de Hellige, og sagde, at hans eneste Attraa havde været at tjene Herren, og at den samme Aand besjælede alle hans Brødre i Zion med Enighed og Kraft; han følte at kunne forlade dette Land med et reent Hjerte og en god Samvittighed; hvorpaa det blev foreslaaet, at J. E. Forsgren antages til at præsidere over Kirken i Danmark, hvilket blev eenstemmigt vedtaget; ligeledes hans tvende Raadgivere, Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen. Ældste P. O. Hansen var bestemt til at forestaae Trykningen og arbeide paa Contoiret og besørge de Forretninger, som udfordredes dertil. Derefter blev foreslaaet, at opholde Ældste C. Christiansen som Præsident for Aalborg Conferenz, og Ældste C. Larsen som Præsident for Fredericia Conferenz; eenstemmigt vedtaget. Præs. talte om det igaar paabegyndte Fond til de Fattiges Emigration, og dets hensigtsmæssige Anvendelse. Overpræst H. P. Jensen stod frem og forklarede Guds Hensigt dermed. Derefter fremstod Præs. J. E. Forsgren og gav Conferenzen et rigtigt Begreb om nævnte Fond, som blev oprettet fra først af blandt de Hellige i Amerika, for at hjælpe de fattige Hellige, og var nu omtrent voxet til en Capital af 26,000 Rbd.; et lignende Fond var dannet i England af 1800 Rbd.; ønskede ligeledes at grundlægge et saadant Fond for de Hellige i Danmark, og at de Hellige fra denne Stund af skulde beflitte sig paa at fremme denne Sag, og ved maanedlige Bidrag forøge Fondet, og vælge Kasserere, som vilde modtage det og skrive Giverens fulde Navn i en Bog, og hver 3die Maaned indbetale det til Hovedkassen (Præsidentskabet), hvis Pligt det skal være, at bevare det i Sikkerhed til det anvendes. Foreslog Forstanderne J. H. Christensen og P. Lorentzen til Kasserere i denne Stad. Sluttedes med Bøn.

Om Eftermiddagen en stor Forsamling og Aanden rigelig udøst. Præs. E. Snow talte meget til Underviisning, angaaende Christi anden Tilkommelse og alle Tings Igjenoprettelse i de sidste Dage, om Herrens Tabernakel, som Israeliterne førte med

sig efter deres Udvandring af Egypten, og dette saavelsom Kirkens Organisation var efter det himmelske Mønster. Han lærte endvidere om Propheten Eliæ Komme i de sidste Dage, og henviste til det nye og gamle Testamentes Beretninger desangaaende. I Anledning af det Spørgsmaal, hvorfor Daab og Haandspaalæggelse uden Templets Anordninger og Velsignelser ei er tilstrækkelig til en fuldkommen Salighed i det celestiale Rige, lignede han Guds Rige ved et stort Huus med kun een Indgang, men dog mange Værelser, og Daaben og Haandspaalæggelsen er Indgangen til Huset, men hvert Værelse har sin Indgang, og hvortil Ingen kunde gaae ind uden de havde Nøglerne dertil. Han advarede de Hellige til ikke at lade sig bedrage af de løgnagtige Aander, som vare udgangne i Verden; men holde sig til Guds Ord og Aand, og bad Herren at velsigne dem Alle i Jesu Christi Navn. Kl. 5 Eftermiddag ophævedes denne General-Conferenz til den 12te August, som er Aarsdagen for Kirkens Stiftelse i Danmark.

Kl. 7 samledes de Eldste og omreisende Missionærer i Raadets Locale, og da foretoges flere Ordinationer, og Brødrene bleve beskikkede deres Missioner.

Mandag Aften Kl. 7 forsamledes Brødrene, for at indgive Rapport fra de forskjellige Grene i Landet, af hvilke der fandtes at være omtrent 600 Medlemmer, som nu staae i godt Forhold. Megen nyttig og vigtig Underviisning blev given de Eldste, og Alles Hjerter glædedes.

Tirsdagen den 24de Kl. 2 forsamledes i den store Sal i Hotel du Nord omtrent 300 Hellige med deres Venner til et Kjærligheds-maaltid, beredt i Anledning af Broder Snows Afreise, og efter at man havde gjort sig tilgode med en ypperlig Dinner, og ryddet Bordene tilside, blev Tiden afbenyttet med Frydesange, og mange korte, men kraftige Taler til Kl. 9, da der sluttedes med Bøn og Præsidentens Velsignelse. Og de Hellige følte, at de aldrig før havde nydt en saadan Glædens Dag.

P. O. Hansen og F. Laugsdorff,
Skrivere.

Til Alle de Hellige i Skandinavien og alle Stjernens Læsere.

Kjære Brødre og Venner! Med dette Nr. ophører mine Pligter som Redacteur og mit directe Arbeide i dette Land, men min Bekymring for Eder vil ikke ophøre her. Jeg beder min himmelske Fader og mine Brødre om Tilgivelse for hvad Feil jeg maatte have begaaet i min Pligts Udførelse. Hele min Hensigt har været at ære Gud og gavne mine Medmennesker.

Jeg overlader Eder til Eldste J. E. Forsgrens Præsidium, og Stjernens Bestyrelse til Eldste P. O. Hansen og P. Lorentzen, og alt mit Tilgodehavende samt alle Ordre paa trykte Sager skulle for Fremtiden tilstilles P. O. Hansen, Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal. Mine Elskelige, aflader ikke med at bede for disse Herrens Tienere, at Viisdoms- og Aabenbarelses-Aand maa være overflødig hos dem til Eders Gavn. Giver nøie Agt paa alle deres Raad, Formaning og Underviisning, som ere satte over Eder i Herren. Fordobler Eders Flid i at udsprede Stjernen og alle andre Sager, jeg har ladet trykke iblandt Eder, saa vil Herren Eders Gud lade Eders Lys skinne midt i Mørket og give Eder megen Frugt af Eders Arbeide. Glæder Eder altid. Beder uden Aflad, og giver Taksigelse for Alt, og den almægtige Guds Velsignelse hvile over Eder, formedelst vor Herre Jesum Christum. Amen.

E. Snow.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.
Trykt hos F. E. Bording.